

Arrest

nr. 221 588 van 23 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 20 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 21 september 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1362 (1984-1985) in het dorp Tormay van het district Kwaja Omari binnen de Afghaanse provincie Ghazni. U heeft hier uw hele leven gewoond. U bent Bayat en hangt het sjjiitische geloof aan. U ging naar school tot de tiende klas. Uw vader is ongeveer 14 jaar geleden overleden en uw moeder stierf ongeveer 24 jaar geleden. Daarna werd uw oudste broer het familiehoofd. U werkte in Ghazni, waar u een foto- en bloemenwinkel uitbaatte. U reisde geregeld naar huwelijksfeesten in Kabul om er te filmen en foto's te maken.

Omtrent 2013 leerde u F.(...) (O.V. (...)) kennen op een huwelijksfeest in Kabul en u geraakte bevriend. Zij studeerde medische wetenschappen aan de universiteit in Kabul. F.(...) was op jonge leeftijd al beloofd aan haar neef A.(...), maar zij wilde niet met hem trouwen. Na nadere kennismaking kon u F.(...)'s vader overtuigen van uw wens om elkaar te huwen en hij ging akkoord met deze nieuwe verloving. Deze vond plaats op 8 jawza 1393 (29 mei 2014) in Kabul. Vervolgens was F.(...) op 6 saratan 1393 (27 juni 2014) in Ghazni op familiebezoek. A.(...) was door de verbroken verloving nog steeds jaloers en bij een bezoek aan de familie verwondde hij F.(...) met een mes. Ze werd opgenomen in het ziekenhuis van Ghazni waar ze twee dagen verbleef. Vijf dagen later keerde zij terug naar Kabul. Uw schoonvader diende een klacht tegen hem in bij de politie, maar A.(...) kon vluchten. Hij bleef uit handen van de politie en het gerecht met behulp van zijn moeder A.(...) M.(...). Zij is de tante van vaderszijde van F.(...) en eveneens provinciaal parlamentsvertegenwoordigster van Ghazni. Op 5 hamal 1394 (25 maart 2015) huwde u toch met elkaar, met F.(...)'s vader en uw broer als getuigen. U bleef een maand bij haar ouders wonen in Kabul, waarna u naar Ghazni terugging naar uw winkel. A.(...) bleef er niettemin uw leven bedreigen, waarna u een klacht tegen hem indiende op 10.3.1394 (31 mei 2015) maar toch besloot om te vluchten. U ontdeed u van uw winkel en contacteerde een smokkelaar.

U vertrok op 20 of 21 mizan 1394 (12 of 13 oktober 2015) via de luchthaven van Kandahar naar Iran met uw originele paspoorten. Daarna reisde u verder illegaal naar Turkije waar de smokkelaars uw paspoorten weggooiden. U reisde door Griekenland verder naar België. Uw reis duurde ongeveer 90 dagen. U meldde zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2015 en vroeg asiel in België. U vreest dat uw leven in gevaar is bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de woede van A.(...) en de politieke macht van zijn moeder.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende originele stukken neer: uw taskera en deze van uw partner. Tijdens en na het derde gehoor legde u ook een origineel huwelijksboekje voor, evenals een schoolattest en een werkvergunning. U bezorgde het CGVS ook een kopie van foto's, universiteitspapieren van uw echtgenote, 2 incidentenbladen van de politie, 2 klachten, COI en de tazkera van uw schoonvader.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Zo blijkt in eerste instantie dat u verregaand bent tekortgeschoten in uw medewerkingsplicht met de asielprocedure. U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken én het CGVS herhaaldelijk valse verklaringen af, en volhardde in uw leugens, zelfs na herhaalde confrontatie met lacunes of ongeloofwaardigheden en de mogelijkheid om dit recht te zetten en hierover te overleggen met uw advocaat. Het CGVS gaf u tot driemaal toe de kans om volledig mee te werken en drong hierbij aan dat dit geldt voor elk aspect van uw relaas. Echter daarbij viel voortdurend op dat u vaak dezelfde vragen op een tegenstrijdige manier beantwoordde, hetgeen leidde tot verwarring en zelfs onbruikbaarheid van de informatie. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u met B.(...) F.(...) (O.V.(...)) een weggelopen en verstoten verliefd koppel was uit de provincie Ghazni. Geconfronteerd met de vaststelling dat u deze sociale uitsluiting niet aannemelijk maakte gezien uw veelvuldige contacten met (schoon)familie via sociale media, gaf u toe dat uw echtgenote toch uit Kabul komt. Geconfronteerd met bijkomende hiaten in uw relaas kwam pas tijdens het derde gehoor naar voren dat u wel degelijk gehuwd bent. Geconfronteerd met tal van andere inconsistenties echter blijft u vaag en op de vlakte. Bijvoorbeeld, gevraagd of u weleens reisde naar andere districten of provincies voor werk of familie antwoordde u eerst uitdrukkelijk "Nee, nooit". Gevraagd of dit "Echt nooit?" was, herhaalt u "Nee, waar zou ik moeten zijn". Nogmaals gevraagd "Bijvoorbeeld in Kabul?", erkent u "Ja ik ging erheen om werk te vinden, (...) voor mijn job" (CGVS gehoor I, p. 14). Hieruit blijkt duidelijk dat u het gehoor niet ernstig neemt door na te laten een correcte voorstelling van zaken te geven. Pas op het einde van het tweede gehoor erkende u dat u "gedeeltelijk" het CGVS heeft misleid, rijkelijk laat tijdens de asielprocedure dus. Bij een derde oproeping bij het CGVS beweerde u (opnieuw) dat u ditmaal echt de volledige waarheid zou spreken. U verklaart namelijk dat u bang was om te zeggen dat u van Kabul kwam omdat onder vluchtelingen in België gezegd werd dat "mensen afkomstig uit Kabul toch direct worden gerepatrieerd". Uiteraard kan het CGVS deze reden niet weerhouden. Immers bij een vraag voor bescherming door de

Belgische autoriteiten kan enkel de volledige medewerking worden verwacht, en zeker na drie gehoren. Toch blijkt uw relaas nog steeds op een groot aantal punten te zwak om uw geloofwaardigheid en goeder trouw ten aanzien van de procedure te kunnen herstellen. Immers: U stelde uw afkomst vals voor: uw echtgenote woont niet in de provincie Ghazni, maar in Kabul. Het CGVS vermoedt bovendien dat u hier ook minstens een tijdlang heeft verbleven, immers een aantal van uw verklaringen over Ghazni zaaïen twijfel over een recent en permanent verblijf. Vragen die ingaan op de situatie ter plaatse beantwoordt u vaag, ontwijkend of zelfs tegenstrijdig. U getroost zich dermate weinig moeite om de vragen duidelijk en concreet te beantwoorden dat hieruit moet worden afgeleid dat u de streek te slecht kent voor een permanent inwoner, en dat u er dus wellicht niet (meer) woonde of minstens lang geleden. Gevraagd om bijvoorbeeld te vertellen over de onveiligheid door toedoen van de taliban (I, p. 5), een probleem dat u op dat moment aanhaalt als reden van uw vlucht, zegt u dat rijke mensen worden lastiggevalen, en anders de armen. Gevraagd naar wat u hiermee bedoelt, weet u geen details. Gevraagd naar de aanwezigheid van diensten als leger en politie weet u slechts te zeggen dat ze bestaan -de evidentie zelve-, maar dat u er "geen informatie" over heeft. Gevraagd naar veiligheidsincidenten in de jaren voor uw vertrek (I, p. 6), vermeldt u dat de gevangenis van Ghazni werd aangevallen, maar weet u er verder niets over te vertellen. Gezien het een spectaculaire gebeurtenis betrof waarbij 436 gevangenen taliban konden ontsnappen (zie nieuwsbericht ingevoegd in de map Landeninfo van het administratief dossier), en dit op maar een maand voor uw vertrek, is uw onwetendheid eerder een indicatie dat u zich toen wellicht niet in de buurt bevond en het van horen zeggen heeft. Verder blijkt dat u niet weet of zich nog buitenlandse troepen in Ghazni bevonden op het moment van uw vertrek, terwijl u iedere dag daar zou zijn geweest voor uw werk (I, p. 7). Wat betreft eventuele foto's die iets rond uw vertrek zouden kunnen staven, beweert u tijdens dat gehoor dat u niet over foto's beschikt of niet aan uw Facebook account kan. Dit terwijl het CGVS bij nader onderzoek vlot allerlei info en foto's vindt via uw eigen publieke pagina hahiballh.aryan, waarvan u bevestigt dat het uw eigen account is. Ook hier lijkt u dus niet mee te werken. Verder geeft de weinige kennis die u heeft een ingestudeerde indruk. Zo weet u een naam te noemen van een dorpsvertegenwoordiger (I, p. 13), maar kan u niets meer over hem vertellen want "er zijn zoveel mensen in het dorp". Hetzelfde bij het benoemen van uw districtsvertegenwoordiger: "hij moet voor zichzelf zorgen, ik hoef dat niet te weten". U kan bijvoorbeeld wel enkele radioprogramma's opnoemen, maar weet geen enkele naam te vertellen van een bekend radio of TV presentator (I, p. 21). Gevraagd naar bekende mensen uit uw district kan u evenmin iemand benoemend (I, p. 22). Dat u aanvankelijk verhuult dat u naar Kabul ging voor het werk (I, p. 14) wijst er bijkomend op dat u geen eerlijke voorstelling van zaken geeft van waar uw leven zich precies afspeelde. Dat u tenslotte niet duidelijk kan aangeven wat er met uw winkel gebeurde, of die nu verkocht of verhuurd werd, niet meer bestaat, of er iets anders mee gebeurde, versterkt bovenstaande vermoedens dat u nog steeds niet de volledige waarheid vertelt over uw werk en uw verblijfplaats (II, p. 3-5). Bovenstaande vaststellingen worden versterkt doordat u in uw huwelijksboekje staat geregistreerd als inwoner van Kabul, net als overigens uw broer die getuige was, uw schoonvader en uw bruid. U stelde uw achtergrond vals voor: uw partner is geen laaggeschoolde naïeve vrouw die als ze al buitenkwam, niet eens zou hebben beseft dat er nationale verkiezingen aan de gang waren (zie gehoor I van F.(...), pp. 7-8), maar een universiteitsstudente die, zo lijkt het, haar eigen partner koos. U stelde uw persoonsgegevens en burgerlijke stand vals voor: u bent immers geen weggelopen verboden liefde, maar een officieel gehuwd koppel waarvan de getuigen familieleden waren en dus het verbond een fiat gaven. U kent elkaars familie en houdt contact sinds uw vertrek uit Afghanistan. Een aanzienlijk aandeel van uw antwoorden op de 'personalia' vragen zijn ook verzonnen. Zo blijkt dat volgens uw taskera uw geboortedatum "22 jaar in 1384 [1/1/1384 = 21/3/2005]" zou zijn, hetgeen overeenkomt met een geboortedatum tussen 21 maart 1984 en 20 maart 1985. U zegt dat u uw echte en precieze geboortedatum niet kent. Waarom u echter bij de DVZ wel aangeeft dat u precies op 23 juli 1983 zou zijn geboren, kan u niet toelichten. Mogelijk kent u dus wel een exacte geboortedatum omdat dit op uw paspoort stond aangegeven maar niet neerlegt. Mogelijk liegt u ook over deze datum. Hoe dan ook weigert u hierin duidelijkheid te scheppen. Er is ook blijvende onduidelijkheid over de geboortedatum van uw echtgenote. Immers, zij gaf bij DVZ als geboortedatum 25 februari 1994, wat zou overeenkomen met "6 hout 1372" in de Afgaanse kalender. Bij controle van haar taskera lezen we dat zij 17 jaar zou zijn geweest op "5 saratan 1386" (26 juni 2007), hetgeen zou neerkomen op een geboortjaar van 1990. Geconfronteerd met een aanzienlijk verschil van vier jaar, stelt uw echtgenote vast dat er een verschil is van twee jaar maar wijt dit aan haar neef/verloofde die dit regelde. Hoe dan ook verklaart deze halfslachtige uitleg nog altijd niet waarom zij zich in België niet aanmeldt met de datum van haar officiële Afgaanse identiteit. Voor de volledigheid moet het CGVS opmerken dat er op haar universiteitsdocument nog een andere geboortedatum opduikt, namelijk 9.6.1370 (9 september 1991). Opnieuw blijkt hiermee dat u niet naar verwachting meewerkt met de asielinstanties.

U stelde uw reisweg, minstens het al dan niet bezitten van een paspoort, vals voor: immers u reisde niet uw ganse reis illegaal zoals u sinds uw asielaanvraag beweerde, maar beschikte blijkbaar beide over een

paspoort. U verklaart uiteindelijk dat u deze verloor doordat de smokkelaar ze vernietigde. Echter gezien de opeenstapeling van leugens kan het CGVS geen enkel geloof aan hechten aan deze stereotiepe bewering en lijkt het er eerder op dat u nog steeds geen open kaart wil spelen door dit uiterst belangrijke document neer te leggen, of zelfs maar een kopie hiervan.

U stelde uw vrees vals voor: u en uw echtgenote zouden volgens uw laatste versie van de feiten niet ontsnappen aan een gedwongen huwelijk maar aan een gewelddadige man wiens moeder politieke banden heeft. Het is onbegrijpelijk dat als dit juist zou zijn, u dit politiek motief niet onmiddellijk zou hebben aangehaald bij een eerste gehoor, en zelfs niet toen u een tweede kans kreeg. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Deze tante werd niet eens zijdelings door u aangehaald. Dat u er pas tijdens een derde gehoor mee naar voor kwam is een heel sterke indicatie dat u uw relaas bijschaaft naar gelang van wat u meent dat het CGVS zou willen aanvaarden. Dat u met name niet eens kan zeggen welke partij deze tante vertegenwoordigt (III, p. 6) geeft duidelijk aan dat, als zij al (schoon)familie is, zij niet de centrale oorzaak van uw vertrek kan zijn. Anders zou u beter geïnformeerd zijn over haar, en zeker over haar politieke banden, die u aanhaalt als reden van haar invloed om haar gewelddadige zoon te beschermen.

U stelde ook de dringendheid van uw vlucht vals voor: Immers blijkt dat u na de (vermeende) moordpoging nog ongeveer 15 maanden in het land zou zijn gebleven (u in Ghazni en uw echtgenote in Kabul), zonder dat zij hier problemen heeft ondervonden. Immers, deze vermeende neef A.(...) zou in Ghazni leven (III, p. 6). Dat u pas zo laat zou zijn vertrokken ondermijnt volledig uw bewering dat u zich in een acuut levensbedreigende situatie bevond en in alle haast vertrok waardoor u zich niet goed kon voorbereiden of stukken kon meebrengen. In het derde gehoor maakt u trouwens niet eens meer terloops melding van een vermeende vrees van de taliban. Bovenstaande vaststellingen leiden tot het vermoeden dat u Afghanistan niet heeft verlaten voor de redenen die u het CGVS nog steeds voorhoudt.

U voorzag het CGVS tenslotte niet spontaan van de nodige documenten: u beschikte wel degelijk over foto's, documenten, een Facebookpagina en familiebanden om de asielinstanties een beeld te geven van uw profiel, maar liet na dit alles direct en spontaan neer te leggen, ondanks meerdere vragen hieromtrent. Het CGVS leidt uit al het bovenstaande af dat u uiterst selectief bent omgesprongen met bewijsstukken en nog steeds feiten essentieel voor een volledige beoordeling van uw vraag, voor het CGVS verbergt. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnd.

Voor wat betreft uw verloving is uw relaas eveneens ongeloofwaardig. U beweert dat F.(...) allang beloofd was aan haar neef, maar dat zij besloot om zich met u te verloven omdat ze niet van de neef hield. U stelt het voor alsof haar vader zich hier wel bij moest neerleggen omwille van F.(...)'s standvastigheid, en dat hij niet eens zijn zus hierover zou hebben geconsulteerd. Dit is volkomen ongeloofwaardig: als de belofte van het huwelijk van F.(...) met A.(...) al jaren geleden zou zijn beklonken, moet er een onderhandeling zijn gepaard gegaan met het verbreken ervan. Dat u geen eenduidige toelichting kan verschaffen bij de afhandeling van deze episode tussen de ouders van de verloofden is een duidelijke indicatie dat het relaas minstens gedeeltelijk verzonnen is.

Voor wat betreft de vermeende aanval van de neef A.(...) op F.(...) stelt het CGVS een aantal bijkomende lacunes vast. Zo klopt uw chronologie niet. Deze aanval zou hebben plaatsgehad na uw verloving op 8 jawza 1393 (29 mei 2014) en voor het huwelijk. Tijdens het eerste gehoor zegt u evenwel dat F.(...) werd aangevallen in de maand saur 1393 (april of mei 2014)(I, p. 16), wat dus voor deze verlovingsdatum valt. Echter volgens uw verklaringen tijdens het derde gehoor had deze aanval pas plaats op 6 saratan 1393 (27 juni 2014) (III, p. 5). U lijkt hiermee uw verklaringen te willen inpassen in de documenten die u pas op dat moment neerlegt en waarin deze datum meermaals voorkomt. Het is ook onduidelijk waarom u pas tijdens het derde gehoor wil of kan onthullen dat zij hierdoor in het ziekenhuis moest worden opgenomen (III, p. 4). Aangezien deze (vermeende) ziekenhuisopname in Ghazni plaatsvond, was hierover liegen strijdig met de rest van uw relaas. Deze vaststellingen leiden ertoe dat het CGVS ook reserves moet aantekenen bij de authenticiteit van deze ziekenhuis- en politiestukken, waarmee u vooral een ingestudeerd verhaal tracht te stofferen. Deze vraagtekens worden versterkt doordat de politiedocumenten van recent zijn gedateerd, niet van het moment van het vermeende incident. Hoe dan ook kan het CGVS geen geloof hechten aan de vermeende omstandigheden die gepaard gingen met het litteken dat in de nek van uw echtgenote kon worden vastgesteld.

Voor wat betreft uw Facebook account merkt het CGVS nog het volgende op. In de loop van de gehoren die het CGVS van u afneemt blijkt herhaaldelijk dat u contact houdt met familie in Afghanistan, dat u geregeld 'selfies' post, dat u foto's en posts 'likt' van u en uw echtgenote, evenals van haar familie. Toch blijft u beweren dat u niet weet hoe u dit moet gebruiken en beweert dat het paswoord zou zijn verlopen (I, p. 7, II, p. 7). Pas door aangehouden confrontatie met de activiteiten van uw Facebook pagina erkent u uiteindelijk dat u wel degelijk een aaneenschakeling van valse verklaringen aflegde. Ook dit is een bijkomende vaststelling dat u onvoldoende meewerkt met het onderzoek naar uw vrees.

Voor wat betreft uw documenten tenslotte stelt het CGVS vast dat deze uw ongeloofwaardige relaas niet kunnen ombuigen. Zoals hoger aangegeven moet het CGVS vragen stellen bij de authenticiteit van

de politiestukken en de klachten, omwille van hun laattijdigheid en strijdigheid met delen van uw eigen verklaringen. De documenten van de politie betreffen trouwens inlichtingenformulieren aan het ziekenhuis en aan burens met betrekking tot de aanval op F.(...) op 6.4.1393 en op uzelf op 3.?.1394. Dit zijn dus geen First Information Reports zoals u zelf beweerde, en bevatten verder geen info over een klacht, een stand van zaken en dies meer. De universiteitsattesten zijn een indicatie van het verblijf van uw echtgenote, hoewel moet worden opgemerkt dat het om slecht gekopieerde versies gaat. Deze geven trouwens enkel aan dat F.(...) in 1390 aanvatte met de studies, niet voor hoelang, en de pagina's met vakken en cijfers bevatten niet haar naam. De informatie over de tante komt van het internet maar kunnen uw verklaringen omtrent het vermeende gedrag van de tante niet attesteren. Uw taskera, schoolattest, werkvergunning en huwelijksboekje kunnen in principe worden aanvaard, zij het met een aantal kanttekeningen. Zo blijkt dat uw schoolattest geen datum van uitgifte bevat. Zo blijkt ook dat uw licentie als fotograaf een ander lettertype gebruikt, net in het vak van 'huidig verblijf: Ghazni'. Zo blijkt ook dat uw huwelijksboekje op met name pagina 4 en 9 een stempel van het Hoogerechtshof stempels bevat die het huwelijk met acht jaar voorafgaan (uitgifte op 21.4.1394; stempel: 1386); de stempel op p. 10 van het bureau van de burgemeester dateert van 1388 (dus 8 jaar eerder); en de registratie vindt plaats op 6.5.1394, dus ook een maand na de vermeende afgifte van het boekje. Hoe dan ook valt af te leiden dat dit boekje wellicht niet op reguliere manier werd verkregen en dat er mogelijk ook aan de inhoud te twifelen valt. Daarnaast staat hier overigens ondubbelzinnig te lezen dat u en uw echtgenote inwoners van district 13 van Kabul zijn. De verklaring van een Belgische arts met betrekking tot een litteken in de hals van uw echtgenote stelt niets vast met betrekking tot een mogelijke oorzaak. De foto's die u neerlegt verklaren evenmin feiten of locaties die u aanhaalt in de loop van uw asielprocedure. Dat u vermoedelijk een of meerdere valse of vervalste stukken heeft neergelegd in het kader van deze asielprocedure wordt ondersteund door de toegevoegde COI die uiteenzet hoe gemakkelijk het is om via corruptie aan vervalste Afghaanse documenten te geraken.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de ouders en de familie van uw echtgenote in Kabul verblijven, dat uw echtgenote hier, tot aan haar vertrek en zonder problemen, zelf meerdere jaren heeft gewoond en dat

u er zelf ook regelmatig heenging voor uw werk en er zelfs vermoedelijk een tijdlang heeft gewoond. Hieruit volgt dat u beide de stad kent, er een familiaal netwerk heeft en ook voor uw onderhoud zal kunnen instaan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat ook ten aanzien van uw vrouw, Bayat F.(...) (O.V.8.169.410), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig 'middel' voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker lijkt van oordeel dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen omwille van een gebrek aan deugdelijke feitengaring betreffende de toestand in Kabul en een gebrek aan een zorgvuldige afweging van zijn belangen.

Ingevolge de vaststelling van de commissaris-generaal, dat verzoeker tekortgeschoten is in zijn medewerkingsplicht waarbij wordt gesteld dat hij herhaaldelijk valse verklaringen heeft afgelegd en pas tijdens zijn laatste gehoor de volledige waarheid aangaande zijn situatie heeft bekend gemaakt, stelt verzoeker dat hij eerder slachtoffer is van mensensmokkelaars die hem hebben uitgelegd dat hij meer kans zou maken als hij niet de waarheid vertelde. Toen hij besepte dat hij beter de waarheid vertelde, zo gaat verzoeker verder, heeft hij dit ook gedaan.

Volgens verzoeker blijkt uit de neergelegde klachten en het document betreffende de hospitalisatie van F. dat het buiten kijf staat dat de neef van F. haar heeft trachten te vermoorden. De moeder van de neef van F. is een bekende politica, zo vervolgt verzoeker, die haar zoon een hand boven het hoofd houdt. Verzoeker stelt dat zij in Afghanistan steeds in angst leefden voor een tweede aanval op hun leven en dat zij bij terugkeer het risico lopen op een nieuwe aanval van A.

Verzoeker benadrukt dat hij eerst valse verklaringen had afgelegd, maar daarna de waarheid heeft verteld, en dat zijn risico in die optiek moet worden beoordeeld.

Voorts stelt verzoeker met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming dat hij zich niet kan vinden in het standpunt van de commissaris-generaal dat Kabul veilig zou zijn. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een gebrek aan behoorlijke feitengaring met betrekking tot de toestand in Afghanistan in het algemeen en de stad Kabul in het bijzonder, waardoor er naar zijn oordeel sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Tegen de overweging dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, zodat een terugkeer om zich in Kabul te vestigen geen probleem vormt, voert verzoeker aan dat dit manifest fout is, waarbij hij verwijst naar de informatie die in het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken is opgenomen.

2.2. Nieuwe elementen

De commissaris-generaal heeft middels een aanvullende nota van 4 februari 2019 de verwijzing naar volgende documenten toegevoegd: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the

International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van december 2017 (p. 1-74), de ‘COI Focus Afghanistan: *Security Situation in Kabul City*’ van 24 april 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport *“EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 83-84, 98-110) (Aanvullende nota CGVS, bijlagen).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in eerste instantie gewezen op het gebrek aan medewerking van verzoeker. De commissaris-generaal merkt op dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn herkomst en zijn burgerlijke staat en dat hij pas na een derde oproeping aangaf de volledige waarheid te vertellen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het relaas van verzoeker nog steeds op een aantal punten te zwak is om verzoekers geloofwaardigheid en goede trouw te herstellen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn echtgenote in Kabul woonde en de commissaris-generaal vermoedt dat ook hijzelf daar minstens een tijdlang heeft verbleven. In de beslissing wordt gewezen op de beperkte kennis van verzoeker over zijn beweerde streek van herkomst en dat verzoeker aanvankelijk had verhuld dat hij voor zijn werk naar Kabul ging. De commissaris-generaal stipt aan dat de twijfel wordt versterkt doordat verzoeker in zijn huwelijksboekje geregistreerd staat als een inwoner van Kabul.

Ook betreffende de achtergrond van zijn echtgenote legde verzoeker valse verklaringen af, zo wordt in de beslissing overwogen, aangezien bleek dat deze geen laaggeschoolde vrouw was maar een universiteitsstudente die haar eigen partner koos. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker niet gevlucht is omwille van een verboden liefde, maar deel uitmaakt van een officieel gehuwd koppel en dat hij onjuiste informatie had verstrekt over zijn identiteit, zijn reisweg en zijn reisdocumenten. Daarnaast wordt gesteld dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker zijn politieke asielmotief, met name het ontsnappen aan een gewelddadige man wiens moeder politieke banden heeft, niet onmiddellijk had aangehaald en hiermee slechts ter gelegenheid van het derde gehoor naar voor kwam. Tevens werd het acuut karakter van verzoekers vertrek uit Afghanistan volgens de commissaris-generaal verkeerd voorgesteld omdat blijkt dat hij na de vermeende moordpoging nog 15 maanden in het land verbleef. Tenslotte wordt in de beslissing vermeld dat verzoeker niet spontaan de nodige documenten neerlegde, hoewel hij beschikte over foto's, documenten, een facebookpagina en familiebanden.

De commissaris-generaal stelt dat het relaas van verzoeker over de verloving van F. met haar neef ongeloofwaardig is omdat er onderhandelingen gepaard zouden moeten gaan met de verbreking ervan en verzoeker hierover geen toelichting kan geven.

Betreffende de aanval vanwege A. op F. wordt door de commissaris-generaal overwogen dat de door verzoeker opgegeven chronologie niet klopt, onder andere omdat verzoeker de aanval initieel voor zijn verloving situeerde, maar naderhand zijn verklaringen aanpaste.

Ook betreffende het gebruik van zijn facebook-account legde verzoeker volgens de commissaris-generaal een aaneenschakeling van valse verklaringen af.

Voorts wordt in de beslissing gesteld dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd de ongelooftwaardigheid van zijn relaas niet kunnen ombuigen.

Er wordt geconcludeerd dat verzoeker op grond van zijn relaas niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt op grond van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker geen bescherming behoeft indien van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in een gedeelte van het land verblijft waar er geen risico op ernstige schade voorhanden is. Op basis van de beschikbare landeninformatie wordt geoordeeld dat verzoeker zich in de hoofdstad Kabul, die bereikbaar is via de internationale luchthaven en zich onder de controle van de overheid bevindt, kan vestigen. Aangezien hij aldaar over een familiaal netwerk beschikt en in zijn behoeften kan voorzien, acht de commissaris-generaal dit in zijn hoofd een redelijk vestigingsalternatief.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

2.5.6. Door er in zijn middel op te wijzen dat hij slachtoffer was van mensenhandelaars die hem zouden hebben verteld dat hij meer kans zou maken als hij de leugenachtige verklaringen aflegde, bevestigt verzoeker in wezen dat hij niet is tegemoetgekomen aan de samenwerkingsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij steeds in een dorp in de provincie Ghazni zou hebben gewoond, dat hij ongehuwd was, maar sedert drie maanden een relatie had en dat hij nooit in het bezit zou zijn geweest van een paspoort (AD, stuk 23, Verklaring DVZ, 11 januari 2016, persoonsgegevens & persoonlijke documenten).

Tijdens zijn eerste gehoor werd verzoeker geconfronteerd met de gegevens van zijn facebook-pagina waarop staat dat hij in Kabul had gestudeerd (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 13 maart 2017, p. 7), waarbij hij de zeer vreemde uitleg gaf dat dit door iemand anders zou zijn gepost. Ter gelegenheid van zijn tweede gehoor gaf verzoeker zijn verblijf in Kabul toe en stelde hij dat hem werd wijs gemaakt dat hij een verblijf in Kabul diende te verzwijgen (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS II, 3 juli 2017, p. 8). Verzoeker kon ook geen zinnig antwoord formuleren op de vraag waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS III, 21 augustus 2017, p. 7). Voorts wijzigde verzoeker zijn verklaringen over zijn partner en stelde hij dat hij er al gedurende een vijftal jaar een relatie mee had (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS II, 3 juli 2017, p. 8). Bij zijn derde gehoor legde verzoeker zijn huwelijksakte neer waaruit blijkt dat hij op 25 maart 2015 gehuwd was met zijn partner (AD, stuk 21, Documenten, huwelijksakte). Tenslotte verklaarde hij dat hij en zijn echtgenote met een authentiek paspoort met visum

vanuit Afghanistan naar Iran waren gereisd (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS III, 21 augustus 2017, p. 4).

Gelet op de volstrekt leugenachtige verklaringen betreffende essentiële aspecten van zijn profiel en zijn achtergrond, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. De vrees voor verzoeker om gedood te worden door A., die een liefdesrivaal zou zijn en reeds lang 'beloofd' zou zijn aan F. (AD, stuk 23, Vragenlijst CGVS, 11 januari 2016 vraag 5), lijkt niet op ware gronden te berusten. Verzoeker liet immers uitschijnen dat zijn partner er zelf voor kon kiezen de verlovings met A. te beëindigen omdat zij deze relatie niet wilde zonder dat de verbreking van de verloving gepaard zou zijn gegaan met onderhandelingen en compensaties tussen de families (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS III, 21 augustus 2017, p. 6).

2.5.7. Ook over elementaire gegevens betreffende de aangehaalde vervolgingsfeiten legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af. Aanvankelijk situeerde verzoeker de aanval van A., een neef in vaderlijke lijn van zijn echtgenote, op 25 april 2014 (05/02/1393) (AD, stuk 23, Vragenlijst CGVS, 11 januari 2016, vraag 5), terwijl hij deze later op 27 juni 2014 (06/04/1393) situeerde (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS III, 21 augustus 2017, p. 5). De indruk ontstaat dat verzoeker zijn relaas aanpast in functie van de stukken (AD, stuk 21, Documenten, documenten politie en ziekenhuis) die hij (pas) op 21 augustus 2017 heeft neergelegd. Aangezien deze stukken, waarvan de betrouwbaarheid door de commissaris-generaal sterk in twijfel wordt getrokken, zijn aanvankelijke verklaringen niet ondersteunen, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig op de helling te staan. Er bestaat bovendien hoegenaamd geen bewijs dat de littekens in de halsstreek bij F., die zichtbaar zijn op bepaalde foto's in het administratief dossier (*Ibid.*, foto's), het gevolg zouden zijn van de door verzoeker geschetste aanval door A. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat het buiten kijf staat dat de documenten aantonen dat de neef van F. haar heeft trachten te vermoorden.

2.5.8. Indien de moeder van zijn belager daadwerkelijk een bekende politica was, waardoor zijn vervolging of het gebrek aan bescherming politiek geïnspireerd zou kunnen zijn, mag van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit van bij aanvang meedeelt en minstens op de hoogte zou zijn van de partij waartoe de tante van zijn echtgenote behoort. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS III, 21 augustus 2017, p. 5-6). Gelet op de beperkte kennis van verzoeker kan deze plotse politieke wending in zijn asielaanvraag niet geloofwaardig worden geacht. Bovendien bevestigde verzoeker dat de invloedssfeer van A. en zijn moeder zich in Ghazni situeerde (*Ibid.*, p. 6).

2.5.9. Verzoeker slaagt er geenszins in te verduidelijken welke aspecten van zijn relaas leugenachtig zijn en welke aspecten wél met de werkelijkheid overeenstemmen. In zijn middel slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing. Bijgevolg heeft hij geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt.

2.5.10. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kan de voorgehouden vervolgingsfeiten evenmin aangrijpen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Uit het geheel van de verklaringen en de stukken die in het administratief dossier zijn opgenomen, leidt de Raad af dat verzoeker gehuwd is met F. en dat zij wellicht enige tijd samen in Kabul hebben verbleven alvorens Afghanistan te ontvluchten. Hoewel verzoeker mogelijk oorspronkelijk afkomstig is uit Ghazni, en in de bestreden beslissing wordt gesteld dat Kabul in hoofdzaak van verzoeker als een intern vestigingsalternatief wordt beschouwd, is de Raad van oordeel dat in het kader van de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, Kabul als verzoekers regio van herkomst dient te worden beschouwd. Een onderzoek naar het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief in Kabul is bijgevolg niet aan de orde.

Verzoeker lijkt in zijn middel nergens te betwisten dat enkel de veiligheidssituatie in Kabul relevant is, doch is van oordeel dat de commissaris-generaal zich heeft bezondigd aan een onzorgvuldige feitengaring aangezien hij op basis van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken concludeert dat Kabul niet veilig is.

2.5.12. De Raad merkt op dat het citeren van het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken in het middel niet dienstig is om de motieven van de bestreden beslissing inzake de

weigering van de subsidiaire bescherming aan het wankelen te brengen. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken slaat niet op verzoekers concrete situatie, doch is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor reislustige Belgen die dit land zouden willen bezoeken (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en kan dus niet worden gehanteerd om het risico in hoofde van onderdanen van het bewuste land in te schatten.

2.5.13. In zijn aanvullende nota (Aanvullende nota CGVS, 4 februari 2019) wijst de commissaris-generaal op de sterke regionale verschillen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan. Specifiek met betrekking tot Kabul-stad wordt overwogen dat deze stad via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is en dat de stad door de overheid wordt gecontroleerd. De commissaris-generaal stelt in zijn aanvullende nota het volgende: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.”*

2.5.14. Uit de analyse van de commissaris-generaal, die door verzoeker niet op nuttige wijze wordt weerlegd, blijkt dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in Kabul-stad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul-stad aldaar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen bewijs geleverd van 'persoonlijke omstandigheden' die ertoe zouden leiden dat hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in het licht van de actuele veiligheidssituatie in Kabul-stad.

2.5.15. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of niet afdoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN